

מראי מקומות - יומא

מט:

וכתב, שאם כבר התקינו לו כהן אחר קודם שאירע בו פסול או קודם שמת, וכשאירע פסול בראשון אין השני חסר מינוי, ועבודתו מחנכתו בכהונה גדולה, כיון שמחנכים אותו בעבודת היום, אין זה דחוי, כיון שמצות היום בעבודת הקרבנות בכך, מה שאין כן במזבח שנפגם שאין תקונו מענין הקרבת הקרבנות שנשחטו כבר. אבל אם לא התקינו לו כהן אחר קודם, אחר מיתתו של שני או פיסולו, חסר מינוי השני, שהרי אין ממנים כהן גדול אלא בבית דין של שבעים ואחד, ומדוע אין זה דיחוי.

ותירץ, שדיחוי הוא רק כשעצם החפצא נדחה, אבל כשאין כהן גדול לעשות העבודה ביום הכיפורים, אין זה אלא חסרון צדדי, שהרי הקרבן מחמת עצמו ראוי להקרבה, ולכן אין בזה דין דיחוי. וכתב שגם בנפגם המזבח היה ראוי לומר כן, שאין כאן אלא חסרון צדדי, שאין מקום להקריב הקרבן, אבל הקרבן ראוי מצד עצמו, אלא שגזירת הכתוב היא שהקרבנות שהיו צריכים להיקרב בשעת פגם המזבח אינם ראויים עוד להקרבה, ועיין שם עוד באריכות בענין זה.

א. כיצד הוא עושה אוחז את הבזך בראש אצבעותיו וכו' וזו היא עבודה קשה שבמקדש פירש המאירי, שהקושי בעבודה הוא שצריך להזהר מאד שלא תפול ממנו, וישאר בה מלא חפניו כבתחילה.

ב. ויש אומרים מפזרה כדי שיהא עשנה ממהרת לבוא כתב בפירוש רבינו אליקים, שעשה כן, כדי שלא יסתכל בשכינה ויסתכן, ולכן מפזרה כדי שירבה עשנה ולא יסתכל.

ג. מי אמרינן בפר ואפילו בדמו של פר או דלמא בפר ולא בדמו של פר הקשה החזון יחזקאל (א, ריש ד'), כיצד נכנס השני בדמו של אותו הפר, הלא נפסל דמו מטעם דחוי, שהרי אחר מיתת הראשון אין כאן כהן גדול לזרוקו, בדומה לדין מזבח שנפגם שנפסלו כל הקדשים שהיו שחוטים קודם שנפגם ועדיין לא נזרק דמם, מטעם שנדחו, שהרי אין שם מזבח לזרוק עליו, ואין אומרים שכיון שיש בידו לתקן המזבח אין זה דיחוי, ומדוע במת כהן גדול או אירע פסול אינו דחוי.